

Υπήρχε κάποιος

χρυσοχόος πολύ ευφυής και άριστος τεχνίτης, προς τον οποίο ήλθε κάποιος πατρίκιος, δηλαδή ευγενής, και παράγγειλε να του κατασκευάσει ένα σταυρό με πολύτιμους λίθους, για να τον προσφέρει στον ναό.

Αφού έλαβε, λοιπόν, χρυσάφι αντί για χρήματα, σκέφτηκε και είπε στον εαυτό του ότι, αφού ο άρχοντας προσφέρει τόσα χρήματα στον ναό, γιατί να μην προσφέρει και ο ίδιος κάτι για δικό του όφελος, όπως η χήρα τα δύο λεπτά.

Έτσι υπολόγισε την τιμή της εργασίας του, η οποία άρμοζε, την πρόσθεσε και με τον σταυρό και τον τελείωσε.

Όταν ήλθε ο πατρίκιος και ζύγισε το χρυσάφι, προτού τοποθετηθούν οι πολύτιμοι λίθοι, το βρήκε περισσότερο απ' όσο είχε δοθεί.

Όταν άρχισε να τον ελέγχει με απειλές, μήπως έκανε δόλο και πρόσθεσε μέταλλα

με το χρυσάφι που του έδωσε, ο νέος του είπε: « Ο Θεός που γνωρίζει τα ενδόμυχα της ψυχής, γνωρίζει ότι δόλο δεν έκανα, αλλά βλέποντας ότι εσύ προσφέρεις τόσα χρήματα στον Χριστό, σκέφτηκα να προσφέρω και εγώ τον μισθό του κόπου μου, ώστε να έχω και εγώ μισθό μαζί σου».

Θαυμάζοντας ο πατρίκιος την αγαθή προαίρεση του λέει: «Επειδή τέκνο έτσι έκρινες, για να έχεις και εσύ μερίδιο στον Χριστό, από σήμερα σε κάνε θετό υιό μου και κληρονόμο». Έτσι τον πήρε μαζί του και τον έκανε θετό υιό και κληρονόμο του.

Από αυτό λοιπόν, διδασκόμαστε την αγαθότητα του Θεού, ο οποίος λαμβάνοντας από εμάς με καλή προαίρεση, αποδίδει πλούσια την ανταπόδοση.

από το βιβλίο «Λειμωνάριον το Παλαιόν»

εκδόσεις: «Η Αγία Άννα»

Πηγή: imverias.blogspot.gr